

[Alfred Kristensen.]

punkt. Naar jeg har tænkt tilbage paa den Udvikling, der er foregaaet, ligger det for mig saaledes, at der i 1936, saa vidt jeg erindrer, blev draget en ny Laanemasse ind, og i 1938—40 var Efterdønningerne efter hele Landbrugskrisen og Krisen for Erhvervene saa stærke, at en fortsat Rentelettelse var naturlig. I 1942 skulde man efter min Opfattelse være skredet til alvorlige Overvejelser om en Ophævelse, men da var vi inde under Krigens og Besættelsens haarde Forhold, saa at man maatte være betænkelig ved overhovedet at røre ved Spørgsmaal af den Karakter. I 1944 skete Forlængelsen ved en Lovanordning; man var simpelt hen nødt til at fortsætte, idet det da var en Forudsætning, at man ikke ændrede paa noget Lovgivningsomraade, hvor man ikke var tvunget til det. Derfor er det faktisk først nu, man kan tage Spørgsmaalet op. Naar vi tænker paa Forholdene, som de var efter Kapitulationen for et Aars Tid siden, og de store Opgaver, Samlingsregeringen havde at løse, var det jo ikke unaturligt, at man skubbede en Sag som denne noget i Baggrunden. Jeg vil ogsaa sige, at med de Opgaver, som den nuværende Regering og ikke mindst den højtærede Finansminister har haft at løse og tage Stilling til i de Maanedre, der er gaaet siden November i Fjor, da Regeringen tiltraadte, er det heller ikke unaturligt, at man forlænger Loven simpelt hen med den Motivering, at man ikke har haft den fornødne Tid til en Realitetsundersøgelse. Men jeg vil gerne tilføje, at jeg meget gerne saa, at man fra nu af og fremefter virkelig prøvede paa at foretage en Realitetsundersøgelse af hele Spørgsmaalet med det Maal for Øje at søge denne Lovgivning afviklet, fordi de Forhold, som i sin Tid begrundede den, nu efter mit Skøn ikke længere er til Stede.

Jeg maa maaske henlede Opmærksomheden paa, at sideløbende med denne Lovgivning har der i en Aarrække bestaaet en Ordning med en Bevilling fra Finansministeriet til Digelagene ude paa Vestkysten, hvor Afvandsforholdene jo i sin Tid medførte nogle store Udgifter for Afvandsingsselskaberne og Digelagene. De har sideløbende med Lempelserne efter denne Lovgivning i en lang Aarrække faaet en ganske betydelig Rentenedsættelse, i et enkelt Aar helt ned til $\frac{1}{4}$ pCt. som effektiv Rente, mod at der blev afbetalt paa selve Laanet; men samtidig er de Beløb, som Udlejningen af denne Jord indbringer, steget til mere end det dobbelte, ja, i adskillige

Tilfælde helt op til 3 Gange Beløbene for 1940. Jeg tænker her særlig paa en enkelt Lodsejer; som lejede det meste af sin Jord ud, og som før Krigens havde en aarlig Bruttoindtægt paa 13 000—14 000 Kr. af sin udlejede Jord. Han har ganske afgjort haft en Rentelettelse Aar efter Aar i Henhold til denne særlige Ordning paa 1 600—1 800 Kr. aarlig, skønt han sidste Aar, i 1945, kunde udleje denne Jord paa saadanne Betingelser, at han fik 33 000—34 000 Kr. i Bruttoindtægt. Her er efter min Formening ikke længere noget naturligt Grundlag til Stede for en Rentenedsættelse, og selv om dette Spørgsmaal ikke hører direkte ind under denne Lov, saa er det sideløbende dermed og viser, i dette Tilfælde maaske særlig grelt, at man bør overveje Spørgsmaalet ogsaa for de andre Laantagere, som der her er Tale om.

Der er et specielt Forhold i denne Forbindelse, som jeg ikke er klar over. Naar der nu skal bevilges Rentelempelser for indeværende Aar, for 1946, har vi den nye Ejendomsskyldvurdering at tage i Betragtning, som er foretaget i Slutningen af sidste og Begyndelsen af indeværende Aar. Stigningen i Ejendomsskylden vil jo betyde, at der sker visse ganske betydelige Forskydninger med Hensyn til den Gæld, der ligger mellem 85 og 110 pCt. af Panteværdien, og til hvilken der efter Hovedloven kan opnaas et stort Rentetilskud. Vil den ændrede Ejendomsskyld da faa den Virkning, at en Del af den Laanemasse, der opnaar Rentelempelse, eventuelt skubbes ud, eller skal man forstaa det saaledes, at de Betingelser med Hensyn til Panteværdien, som var til Stede, da Laanet i sin Tid blev givet, fortsat betragtes som afgørende for, om der kan gives disse særlige Rentelempelsetilskud?

Selv om det efter det, jeg her har nævnt, vilde have været den naturlige Konklusion, at man havde forlænget Loven for indeværende Aar og derefter taget Spørgsmaalet op til Realitetsundersøgelse, skal jeg, efter at man i det andet høje Tingår har vedtaget Lovforslaget uændret, og da der ogsaa er visse Ting, der kan tale derfor, paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, idet jeg haaber, at den højtærede Finansminister vil benytte den kommende Tid til en Realitetsundersøgelse af, hvorvidt en saadan Lovgivning fortsat er nødvendigt.

Jøsen Christensen: Paa Baggrund af de Udtalelser, der lige er fremsat af det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen, og paa